

การส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสาร
ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี
โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
Enhancing English Speaking Skills for Daily Life
Communication of Undergraduate Students Adopting
Task-Based Language Learning Techniques

รังสรรค์ หล้าคำจา*

Rungsan Lakhamja^{1*}

¹ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ 60000

¹ Foreign Languages Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Sawan
Rajabhat University, Nakhon Sawan 60000

*Corresponding author: rungsan.l@nsru.ac.th

Received: December 14, 2023; Revised: March 29, 2024; Accepted: April 1, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน และ 2) เพื่อศึกษาผลการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 30 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน 2) แบบฝึกบทสนทนาโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้น

ภาระงาน และ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การวิเคราะห์ข้อมูลและค่าสถิติที่ใช้ คือ รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติ ได้แก่ 1) หาค่าเฉลี่ย 2) หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน โดยใช้ค่าสถิติ t-test

ผลจากการวิจัย พบว่า

1. ผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานพบว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีระดับคะแนนผ่านเกณฑ์ในระดับร้อยละ 70 เป็นจำนวน 28 คน ได้รับคะแนนระดับ B1 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 75 และมีนักศึกษาที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25

3. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาของตัวภาษา และพันธกิจของภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตามสถานการณ์ต่าง ๆ จากผลการศึกษานี้ก่อให้เกิดประโยชน์คุณูปการต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน อีกทั้งควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้นำไปประยุกต์ใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไปเพื่อสร้างบรรยากาศให้เอื้อต่อการเรียนรู้ให้เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้นต่อไป

คำสำคัญ: การส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การพัฒนาทศพิธภณทนา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

Abstract

The purposes of this research were 1) to promote and develop English speaking skills for daily life communication of undergraduate students using task-based language learning techniques and 2) to study the results of using English conversation for daily life communication in developing the English speaking ability of undergraduate students adopting task-based language learning techniques. The sample group in this research was 30 third-year students in an English major at the Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Sawan Rajabhat University, using purposive sampling. The tools used in the research were: 1) a fundamental English pre-test and post-test, 2) conversation practice adopting a task-based learning technique, and 3) an English-speaking behavior observation form for daily life communication. Data analysis and statistical values were collected and analyzed by statistical methods to analyze statistical values to find 1) the mean, 2) the standard deviation, and 3) to compare the achievement in English speaking by a task-oriented technique using a t-test to compare the achievement in English speaking.

The results of the research found that: 1) the ability to speak English for daily life communication adopting task-based activities of the third-year students majoring in English after implementation was significantly higher than before implementation at .05 and 2) The students' achievement in speaking English after the course of study had a passing score of not less than 70 percent of 28 persons, representing a percentage of 75 and some students did not meet the criteria of 2 people, as a percentage 25, and 3) the researcher analyzed the students' English-speaking competency by examining the language's content data, which was meant to facilitate ordinary conversation in various scenarios. This research reveals the benefits and contributions to the development of English language learning at the undergraduate level, especially in developing English speaking skills for daily life communication. Furthermore, the pedagogical implementation will enhance the effectiveness of English language learning. It is also important to foster an environment conducive to learning.

Keywords: Enhancing English Speaking Skills, English Speaking Abilities, Task-based Learning Techniques, Developing English Conversation Practice for Daily Communication

บทนำ

ภาษาอังกฤษนับได้ว่าเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีบทบาทที่จำเป็นต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อในการสื่อสารในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษโดยทั่วไปที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการสื่อสารถูกแบ่งออกเป็น 4 ทักษะพื้นฐานสำคัญ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งที่กล่าวมานั้นทั้ง 4 ทักษะในปัจจุบันนี้ถือได้ว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความจำเป็นและสำคัญที่สุด เหตุเพราะผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้สึก ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ในปัจจุบันนั้น การจัดการเรียนการสอนในการฝึกทักษะการพูดยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร คนไทยโดยส่วนใหญ่ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) เนื่องจาก ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษอย่างอัตโนมัติ (Automated Basic Skill) อีกทั้งยังเน้นแต่การสอนแบบไวยากรณ์และการแปล (Grammar-Translation Method) โดยความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษา ใช้ไวยากรณ์เป็นตัวชี้วัดว่าผู้เรียนต้องเกิดการเรียนรู้ภาษา เน้นการแปลเป็นสำคัญ ครูผู้สอนใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอน และที่สำคัญคือ ไม่เน้นทักษะการพูดและฟังซึ่งทำให้ไม่เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อเกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต (รัชชумаศ ลักยวิจิตร, 2551)

การเรียนรู้ทางด้านภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด ปัจจุบันมีจำนวนไม่น้อย เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษา แต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ห่อเหี่ยวและส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนรู้อย่างสูง กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงจัดให้มีหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อมุ่งมั่นให้เยาวชนนำความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษไปพัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้และประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการเตรียมความพร้อมการพูดในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ (Ellis; Johnson, 1944) ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมุติพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมุติมีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองและมั่นใจในการพูด และทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นใน

ตนเอง และมั่นใจในการพูด และทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น (สุกัญญา ศิลประสาธ, 2544)

ในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนในสถานศึกษาทุกระดับชั้น ต่างก็มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง นั่นก็หมายความว่า การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งและมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่บุคคลจำเป็นต้องใช้ติดต่อสื่อสารกันได้อย่างสะดวก และมีความรวดเร็วฉับไว (เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิดา อติภัทรนันท์, 2560)

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเคยสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และพอมีประสบการณ์ การทำวิจัยทั้งในและนอกชั้นเรียน ได้พบปัญหาและอุปสรรคว่า ผู้เรียนส่วนมากประสบกับ ปัญหาในการพูดสื่อสารและการเรียบเรียงประโยค อีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูด ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้เรียนไม่บรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตามที่หลักสูตร กำหนด นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังพบสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษคือ ผู้เรียนส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับผู้เรียนเองขาดความเชื่อมั่นในตนเองและไม่ กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านการพูด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของภัทรกร บุญศรี (2562) ที่กล่าวถึงประสบการณ์สอนและปัญหาอุปสรรคว่าผู้เรียนส่วนมากประสบ ปัญหาในการพูดสื่อสาร อีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ จึงเป็นเหตุให้ ผู้เรียนไม่บรรลุเป้าหมายและไม่สามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบกับผู้เรียนไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะการพูดมากเท่าที่ควรเพราะเนื่องจาก ขาดความเชื่อมั่น ไม่กล้าแสดงออก อีกทั้งใช้ระยะเวลาในการฝึกมาก

จากปัญหาที่เกิดขึ้นและผลจากงานวิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อ การสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูด เมื่อการสื่อสารมาใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรูปของบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษมาทดลองกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ ภาษาแบบเน้นภาระงาน (Task-based Language Learning Techniques) เพื่อพัฒนาศักยภาพ ด้านสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น จริงในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ซึ่งการพัฒนาการทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค แบบเน้นภาระงาน จากการศึกษาของผู้วิจัยพบว่า เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

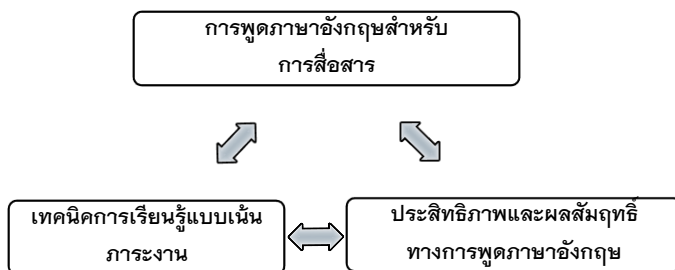
การส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษในบริบทของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อีกทั้งเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามบริบทของห้องเรียน ตลอดจนได้ใช้ภาษาในการนำเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์จากการเน้นความหมายของการใช้ภาษามากกว่าตัวรูปแบบของภาษา และกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนที่สอดคล้องกับการศึกษาโดยเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ หรือผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการจัดการเรียนรู้ โดยที่บทบาทหน้าที่ของครูผู้สอนให้คำแนะนำช่วยเหลือแก่ผู้เรียนตามความเหมาะสม ซึ่งจะเป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้ผลิตภาษาเป้าหมายอย่างเกิดความชำนาญและมั่นใจในการใช้ภาษา (Hismanoglu, 2011)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา โดยใช้เทคนิคแบบเน้นภาระงาน
2. เพื่อศึกษาผลการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้เทคนิคแบบเน้นภาระงาน

กรอบแนวคิด

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวคิดสำหรับการดำเนินการวิจัย ได้แก่ แนวคิดการสอนพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสาร รวมถึงเทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษดังที่ได้แสดงกรอบแนวคิดการวิจัยไว้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐาน

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมด้วยเทคนิคแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีคะแนนการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้กิจกรรมด้วยเทคนิคแบบเน้นภาระงานสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมด้วยเทคนิคแบบเน้นภาระงานอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมด้วยเทคนิคแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

วิธีการศึกษา

รูปแบบวิธีการศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง โดยมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนสอนและหลังสอน โดยมีเลขที่รับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ HE-RDI-NRRU.021/2565 จากหน่วยจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

กลุ่มประชากร กลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้อง รวม 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ห้อง 1 แผนกวิชาทักษะภาษาอังกฤษ ที่ได้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 2313601 ภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารทางธุรกิจ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มย่อยออกเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ใช้วิธีการแบ่งกลุ่มแบบความสะดวกความสามารถ (เก่ง กลาง และอ่อน) จากแบบทดสอบก่อนเรียน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพของเทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 8 ครั้ง ครึ่งละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการทดลอง เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้ทำการเตรียมพร้อมในการเก็บข้อมูลการวิจัยในขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรและขอบข่ายเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2 ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารและเลือกแบบฝึกบทสนทนาเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมและสามารถนำมาดัดแปลงใช้ในชีวิตจริงได้

1.3 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการเน้นภาระงาน

1.4 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา กระบวนการ ภาษา และการวัดประเมินผล จำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้อง ความเหมาะสมของเนื้อหา และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) เพื่อนำมาพิจารณา แก้ไข และปรับปรุง โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตามคำแนะนำก่อนนำไปปรับใช้จริง

1.5 ก่อนการทดลองผู้วิจัยได้ทำการชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ ชี้แจงกระบวนการเรียนรู้ ตลอดจนให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และทำการทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน และการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2. ขั้นการทดลอง เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based Language Learning) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการในขั้นตอนนี้ดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นก่อนการปฏิบัติการงาน (Pre-task) ผู้วิจัยให้ผู้เรียนรับชมคลิปวิดีโอตัวอย่างจาก YouTube เพื่อเป็นการเพิ่มความสนใจ และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เห็นความสำคัญต่อ

การฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สร้างแรงจูงใจในการใฝ่เรียน (Learning Motivation) กิจกรรมที่สำคัญในขั้นตอนนี้คือ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนให้ความรู้สอดแทรก และทบทวนความรู้เดิมที่ผู้เรียนได้เคยเรียนมาแล้ว เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียน และผู้เรียนจะได้ทำความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกันก่อนที่ผู้เรียนจะได้ผลิตชิ้นงานตามภาระงานในลำดับต่อไป

2.2 ขั้นระหว่างการปฏิบัติภาระงาน (Task-cycle) ผู้วิจัยได้ทำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน โดยผู้วิจัยได้เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสื่อ พร้อมกับสอดแทรกกับการนำเสนอตามขั้นตอน งานปฏิบัติ (Task) การวางแผนของงาน (Planning) การรายงาน (Report) ตามลำดับขั้นตอนการปฏิบัติงานต่อไปนี้

2.2.1 งานปฏิบัติ (Task) ผู้วิจัยให้ผู้เรียนได้จับกลุ่มจากการคละความสามารถ เพื่อร่วมกันถกอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่กลุ่มของตนได้รับผิดชอบ โดยมีผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้ความแนะนำ ตรวจสอบความเข้าใจให้ตรงกัน และความถูกต้องของงานที่แต่ละกลุ่มได้ผลิตออกมา ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายประจำสัปดาห์ในรูปแบบของงานกลุ่ม อีกทั้งทำความเข้าใจกับผู้เรียนให้ผลิตผลงานที่จะต้องปฏิบัติ คือ คลิปวิดีโอ บทสนทนาที่เกี่ยวข้อง โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกทั้งหมด 4 หัวข้อสถานการณ์ เรียงจากความง่ายไปหายากตามลำดับ

2.2.2 การวางแผน (Planning) ผู้วิจัยฝึกการพูดโดยให้นักศึกษาฝึกจากแบบฝึกการสนทนา เพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนความรู้กันระหว่างกลุ่มเพื่อตรวจสอบว่างานที่ได้ผลิตออกมามีความเข้าใจและถูกต้องตรงกัน พร้อมทั้งเขียนสรุปออกมาในรูปแบบของบทสนทนาประจำกลุ่ม พร้อมกับการนำเสนอของงานของกลุ่ม

2.2.3 การรายงาน (Report) ผู้เรียนนำเสนอภาระงานที่กลุ่มของตนได้รับมอบหมาย ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ อีกทั้งพร้อมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในชั้นเรียนได้ให้ข้อเสนอแนะพร้อมทั้งงานที่นำเสนอ เพื่อเป็นการตรวจสอบในลำดับขั้นตอนของการวางแผน (Planning) ก่อนที่จะนำกลับมานำเสนออีกครั้ง ในรูปแบบของการแสดงบทบาทสมมติ (Role-playing)

2.3 ขั้นหลังการปฏิบัติภาระงาน (Post-task) ในลำดับขั้นตอนนี้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคต่าง ๆ (Grammar and Structures) จากภาระงานที่ได้ลงมือปฏิบัติ อีกทั้งพร้อมกันร่วมสรุปและอภิปรายในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปเป็นรายบุคคล

3. การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้วิจัยได้ทำการปรับแก้และพัฒนาผลงานให้มีรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสม เพื่อให้ผู้วิจัยได้ทำการประเมินผลการเรียนรู้ในการใช้ภาษาจากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาของนักศึกษา ก่อน และหลังการทดลองได้อย่างถูกต้อง

ภาพที่ 1 สัดส่วนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

ที่มา: Willis, 1996: 38

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน (Fundamental English: Pre-test and Post-test) จำนวน 30 ข้อ เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก
2. แบบฝึกบทสนทนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสื่อสาร มีทั้งหมด 4 บท ได้แก่ Unit 1 People, Unit 2 Work, Rest, and Play, Unit 3 Going Places และ Unit 4 Food โดยแต่ละบทใช้เวลาฝึก 50 นาที
3. แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินที่ได้ปรับมาจากเกณฑ์ของ CEFR Rubric Scoring – Speaking Assessment โดยผู้วิจัยได้ทำการประเมินจากองค์ประกอบทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการออกเสียง/น้ำเสียง (Pronunciation /Intonation), ความคล่องแคล่ว (Fluency), คำศัพท์ (Vocabulary) และไวยากรณ์ (Grammar) และแบ่งช่วงระดับคะแนนออกเป็นดังนี้ คือ

4.01 – 5.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถมากที่สุด

3.01 – 4.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถมาก

2.01 – 3.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถปานกลาง

1.00 – 2.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถน้อย

การสร้างเครื่องมือการวิจัย

1. การสร้างแบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จาก “A Framework for Task-based Learning” ของ Willis, D. & Willis, J. “Doing Tasks-based teaching” ของสำนักพิมพ์ Oxford University Press ปี 2007 และจากหนังสือ “World English 1: Second Edition” ของสำนักพิมพ์ Cengage Learning ปี 2010
2. สร้างแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทั้งหมด 4 บท ฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ
3. นำบทสนทนาที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ คือ อาจารย์ประจำชาวไทยที่สอนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้อง และดูความเหมาะสมเพื่อนำมาแก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุง
4. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อการสื่อสาร

4.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินการพูดจากการสังเกตโดยใช้แบบประเมินที่ปรับมาจากเกณฑ์การประเมินของ CEFR Rubric Scoring – Speaking Assessment ประเมินจากองค์ประกอบทักษะทั้ง 4 ด้าน

การรวบรวมข้อมูล

วิธีการดำเนินการวิจัย เรื่อง การส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน มีวิธีการดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้ทราบเกี่ยวกับการดำเนินวิธีวิจัย
2. ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบรายวิชาดำเนินการวัดความสามารถโดยการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 แล้วทำการบันทึกผลการทดสอบเพื่อใช้ในการแบ่งกลุ่มนักศึกษาแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง และอ่อน) และอีกทั้งนำผลไปวิเคราะห์ข้อมูล
3. ดำเนินกิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based learning techniques) เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสาร และทำการสังเกตพฤติกรรมกรรรวมปฏิบัติงานของนักศึกษาในแต่ละกิจกรรม
4. ผู้วิจัยทำการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 แล้วดำเนินการบันทึกผลการทดสอบเพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล
5. ผู้วิจัยทำการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test) แล้วทำการบันทึกผลการทดสอบเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
6. ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองโดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. วิเคราะห์การพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) จากแบบฝึกหัดสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการทดลองเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองจากแบบฝึกหัดสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนของนักศึกษาจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานส่วนประเินค่า 5 ระดับ (Rating Scales) ของ Likert (1961)

4. วิเคราะห์พฤติกรรมการปฏิบัติงานของนักศึกษาโดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean)

5. นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามาอภิปรายผลโดยใช้ตารางบรรยายแบบพรรณนา และให้ข้อเสนอแนะการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานโดยการหาค่า t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลผลสำเร็จรูปในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งก่อนและหลังการทดสอบโดยใช้กิจกรรมแบบฝึกหัดสนทนาภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ผล

รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติ 1) หาค่าเฉลี่ย 2) หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยการสอบแบบเน้นภาระงานโดยใช้แบบทดสอบ t-test แบบ dependent sample เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน และผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เนื้อหา และพันธกิจของภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
ตามสถานการณ์ต่าง ๆ จากข้อมูลการสร้างบทสนทนาของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
หลังเรียน โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน สรุปได้ดังตารางที่ 1 และ 2 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้
พื้นฐานภาษาอังกฤษ (Fundamental English: Pre-test and Post-test)

คนที่	ผลการทดสอบก่อนเรียน	ผลการทดสอบหลังเรียน
	(pre-test)	(post-test)
	(คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	(คะแนนเต็ม 30 คะแนน)
1	12	18
2	14	19
3	11	15
4	15	19
5	16	21
6	14	19
*7	*10	*14
*8	*12	*13
9	15	22
10	14	20
11	17	24
12	15	18
13	16	22
14	18	29
15	13	16
16	19	25
17	20	27
18	17	19

คนที่	ผลการทดสอบก่อนเรียน	ผลการทดสอบหลังเรียน
	(pre-test)	(post-test)
	(คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	(คะแนนเต็ม 30 คะแนน)
19	16	27
20	20	21
21	12	15
22	13	19
23	23	28
24	15	17
25	14	17
26	18	23
27	10	16
28	17	14
29	15	19
30	17	23
$\bar{x}$	15.10	19.83
S.D.	2.95	3.82
t-test	11.26**	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 1 แสดงผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคแบบเน้นภาระงาน จากแบบทดสอบชุดเดียวกับ จำนวน 30 ข้อ ที่ผ่านการประเมินค่าความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว จากผลการทดสอบพบว่าหลังเรียน การเรียนโดยใช้เทคนิคแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษามี ค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน เท่ากับ 19.83 ($\bar{x} = 3.82$) และค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน เท่ากับ 15.10 ($\bar{x} = 2.95$) แสดงให้เห็นว่า การเรียนโดยใช้เทคนิคแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ด้วยเหตุนี้เป็นเพราะว่าความคุ้นเคยของนักศึกษา กับแบบทดสอบหลังจากการเรียนรู้ และการใช้

เทคนิคแบบเน้นภาระงานได้ทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับทักษะและประสบการณ์สำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้มากขึ้น อีกทั้งสังเกตว่านักเรียนในบางรายได้คะแนนจากการทดสอบก่อนเข้าดำเนินการสอบก่อนเรียน และในตอนท้ายนักศึกษาได้คะแนนสูงขึ้นจากผลการสอบหลังเรียน ซึ่งผลเกิดจากการที่นักศึกษาได้สัมผัสกับองค์ประกอบของงานต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความสามารถทางภาษาโดยรวม นักศึกษารู้สึกมั่นใจที่จะใช้ภาษาสำหรับการสื่อสารในบริบทต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนได้กำหนดเป้าหมายไว้ให้ ทำให้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และบรรยายภาคการเรียนการสอนในชั้นเรียนมีความหมายและเป็นธรรมชาติมากขึ้น

ตารางที่ 2 คะแนนการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

นักศึกษา กลุ่มที่	Skill components (องค์ประกอบทักษะที่ประเมิน)				ระดับคะแนน CEFR speaking assessment	
	การออกเสียง/ น้ำเสียง (Pronunciation/ Intonation)	Fluency (ความ คล่องแคล่ว)	Vocabulary (คำศัพท์)	Grammar (ไวยากรณ์)	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	3	4	4	3	A2	B1
2	4	3	4	3	A2	B1
3	4	3	3	4	A2	B1
4	2	2	3	2	A1	B1
5	3	4	4	3	A2	B1
6	4	4	3	4	A2	B1
7	3	4	4	3	A2	B1
8	3	2	3	2	A1	B1
9	4	4	3	4	A2	B1
10	4	3	4	4	A2	B1
S.D.	3.40	3.30	3.50	3.20	A2	B1
t-test	4.81**					

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทุกกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งเป็นกลุ่มย่อยโดยได้นำคะแนนการทดสอบก่อนเรียนมาจัดกลุ่มแบบละความสามารถเพื่อปฏิบัติงานด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมีค่าเฉลี่ยคะแนนโดยแบ่งตามองค์ประกอบทักษะที่ประเมิน มีความพัฒนาความสามารถในระดับมาก ซึ่งเรียงตามลำดับองค์ประกอบทักษะที่ประเมิน คือ ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 3.50 รองลงมา คือ ด้านการออกเสียง (Pronunciation) อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 3.40 ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 3.30 และด้านไวยากรณ์ (Grammar) อยู่ในระดับ 3.20 ตามลำดับ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับเกณฑ์คะแนน CEFR speaking ก่อนเรียนโดยเฉลี่ยของนักศึกษาทุกกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเท่ากับ A2 ในขณะที่คะแนนการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักศึกษาทุกกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนน CEFR speaking หลังเรียนเท่ากับ B1 ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน จากการวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสาร ผู้วิจัยได้เห็นพัฒนาการและความสามารถที่โดดเด่นของนักศึกษาซึ่งสามารถวิเคราะห์สรุปได้ว่า นักศึกษามีการพัฒนาในด้านการออกเสียง หรือน้ำเสียงในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน ผสมกับการพัฒนาในด้านความคล่องแคล่วในการพูดได้ดีมากขึ้นในอีกด้านหนึ่ง ซึ่งมีความครอบคลุมของทักษะการพูดที่เกิดจากการวัดที่เน้นเฉพาะทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา และยังตั้งข้อสังเกตได้อีกว่า จากคะแนนก่อนเรียนของนักศึกษาบางกลุ่มซึ่งได้คะแนนก่อนเรียนในระดับ A1 แต่ส่วนใหญ่ นักศึกษาเกือบจะทุกกลุ่มได้คะแนนในระดับ A2 ซึ่งนั่นจึงเป็นบทสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมีประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาในกลุ่มขนาดเล็ก เพราะว่าผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารได้ดีมากยิ่งขึ้น ตลอดจนการมีส่วนร่วมที่ดีของสมาชิกภายในกลุ่ม และการมีบทบาทของครูผู้สอนที่มีส่วนช่วยเหลือในการจัดการเรียนรู้ อย่างเกิดประสิทธิภาพ ซึ่งจากตารางที่ 2 พบว่าผลการสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่มของนักศึกษาโดยใช้เทคนิคแบบเน้นภาระงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เนื้อหา และพันธกิจของภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตามสถานการณ์ต่าง ๆ จากข้อมูลการสร้างบทสนทนาของนักศึกษา

นอกเหนือไปจากนั้น จากผลของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทุกกลุ่มตัวอย่างที่ได้แสดงให้เห็นในตารางที่ 2 ไปแล้วนั้น ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ข้อมูลจากการสร้างบทสนทนาของนักศึกษา ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวจึงได้เนื้อหาของตัวภาษา และ

พันธกิจของภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Language Functions for Daily Life Communication) ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแนวคิดไว้ในตารางด้านล่างดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 พันธกิจของภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Language Functions for Daily Communication)

ตัวเนื้อหาของภาษา (Content)	พันธกิจของภาษา (Language Functions)
1. การใช้สำนวนภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ (Using language expressions in different situations)	- วิธีการแนะนำตัวเอง (how to introduce oneself) - วิธีการแนะนำผู้อื่น (how to introduce others) - วิธีการทักทายในสถานการณ์ต่าง ๆ (how to greet in various situations) - วิธีการขอร้องและวิธีการตอบรับ (how to make and accept requests) - วิธีการเสนอตนให้ความช่วยเหลือ (how to offer help)
2. การใช้สำนวนภาษาในการอธิบายกิจวัตรประจำวัน (Describing your daily routine)	- วิธีการให้คำแนะนำ (how to make suggestions) - วิธีการกล่าวขอบคุณ (how to express thanks) - วิธีการอธิบาย รวมถึงการถามคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตัวเองเป็นอย่างไร (how to describe, ask questions, and answer about your daily routine like)
3. การใช้สำนวนภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Inquiring about learning in daily English conversation)	- วิธีการระบุปัญหาที่พบเจอ (how to explore problems) - วิธีการอธิบาย (how to explain problems)

ตัวเนื้อหาของภาษา (Content)	พันธกิจของภาษา (Language Functions)
	– วิธีการถามคำถาม (how to ask related questions) – วิธีการอธิบายความรู้สึก (how to express feelings) – วิธีการอธิบายความจำเป็นและการให้คำแนะนำ (how to express necessity and give recommendations)

จากตารางที่ 3 ที่ได้กล่าวรายละเอียดของพันธกิจของภาษา (Language Functions) มาข้างต้น ซึ่งจะเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะในการใช้ภาษาโดยเฉพาะการสื่อสารในชีวิตประจำวัน อีกทั้งเพื่อเป็นตัวกำหนดทิศทางให้ผู้เรียนได้กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาตัวภาษาของผู้เรียนให้เป็นไปตามกำหนดของทิศทางในเนื้อหา และหัวข้อของพันธกิจของภาษาต่อไป

อภิปรายและสรุปผล

1. จากผลของการวิจัยในข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้ค้นพบว่า ผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานอันเนื่องมาจาก

1.1 การใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารของนักศึกษาเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาในการลงมือปฏิบัติภาระงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายจริง อีกทั้งยังสามารถกระตุ้นให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารกับภาระงานที่นักศึกษาคุ้นชิน เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ นักศึกษาได้ฝึกภาษาอย่างมีความสุข ช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาแบบคล่องความสามารถ และที่สำคัญนักศึกษาจะได้นำเอาความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปใช้นอกห้องเรียนได้จริง เพราะนักศึกษาได้รับการฝึกปฏิบัติในการผลิตชิ้นงานโดยมุ่งเน้นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นเป้าหมายหลัก (Goal-oriented activities) ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงการแก้ไขปัญหาจากภาระงานที่ได้รับมอบหมาย

จากครูผู้สอน กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้จริงโดยที่นักศึกษามีจุดมุ่งหมายของภาระงานที่จะต้องปฏิบัติ จากผลของการวิจัยดังที่กล่าวมาข้างต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐณ์ แยมฉาย (2559) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อพัฒนาความสามารถ การพูดนำเสนอภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาบัณฑิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งการศึกษาดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดนำเสนอ ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน และ เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และ เทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวนทั้งสิ้น 35 คนที่กำลังศึกษาในรายวิชาการ พัฒนาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวได้มา จากการสุ่มอย่างง่าย ซึ่งผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการพูดนำเสนอภาษาอังกฤษของ กลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานสูงกว่าก่อนเรียนอย่าง มีนัยสำคัญที่ค่าระดับ .05

1.2 การใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารของนักศึกษาเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาที่มีความสามารถทาง ภาษาในระดับที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ประเด็นที่นักศึกษาในระดับเก่ง กลาง และอ่อน ซึ่งจาก การสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาโดยเฉพาะนักศึกษาในระดับอ่อนทุกคน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการ สื่อสารสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มอ่อนได้เป็นอย่างดี ซึ่งอาจจะมีส่วนทำให้เกิดมาจากได้พัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างมาก และเกิด จากการช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่ม อีกทั้งนักศึกษาได้ตระหนักเห็นความสำคัญของ ภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่จะเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพใน อนาคตของตนเองได้ รวมไปถึงการนำทักษะทางภาษาที่ได้พัฒนาไปปรับใช้กับการเรียนการสอน ในรายวิชาต่าง ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับพันธกิจและเป้าหมายการจัดการเรียนการสอนที่เน้น ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ (Active Learning) ของมหาวิทยาลัย ราชภัฏนครสวรรค์ และเป็นทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ด้วยอีกทางหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ Millrood (2002) ที่ได้เสนอแนะมุมมองการจัดการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนที่ต่างกัน และจัดห้องเรียนแบบละความสามารถของผู้เรียน อีกทั้งเพื่อส่งเสริมให้ครูผู้สอนภาษาปรับ กิจกรรมการสอนภาษาให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน และจัดกิจกรรมในชั้นเรียน

ที่มีความหลากหลาย เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศของผู้เรียนภาษาและการจัดการเรียนของครูผู้สอนประสบความสำเร็จได้ทั้งสองฝ่าย และยังสอดคล้องกับแนวคิดของภัทรภร บุญศรี (2562) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยผลการศึกษาได้ค้นพบว่าในภาพรวมนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก และผลการทดสอบสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อันเนื่องมาจากการที่นักศึกษาเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และการช่วยเหลือเกื้อกูลกันกับสมาชิกภายในกลุ่ม

2. จากผลของการวิจัยในข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้ค้นพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญโดยมีระดับคะแนนผ่านเกณฑ์ในระดับร้อยละ 70 ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่านักศึกษามีพฤติกรรมการปฏิบัติตามกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ และขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานของ Willis (1996) โดยพบว่าในขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) นักศึกษาได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่จำเป็นจะต้องทำภาระงาน ซึ่งเกิดจากการศึกษาค้นคว้าของคำศัพท์ การแต่งประโยคในบทสนทนา การฝึกออกเสียงคำศัพท์และประโยค โดยมีครูผู้สอนคอยดูแลและแนะนำ อีกทั้งคอยกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ส่วนในขั้นตอนที่ 2 เป็นขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่านักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติงานตามภาระงานที่ครูได้มอบหมายให้ อีกทั้งฝึกพูดบทสนทนากับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อเป็นการเตรียมนำเสนอผลงานของกลุ่มตนเอง และผู้วิจัยยังได้สังเกตอีกว่าในช่วงสัปดาห์แรกสมาชิกในกลุ่มบางคนยังคงติดกับสคริป หรือบทสนทนาที่แต่งไว้จนทำให้ขาดความมั่นใจ แต่พอในสัปดาห์ต่อไป นักศึกษาเกิดความคุ้นชินกับภาระงานที่ครูได้มอบหมายให้ โดยสังเกตได้จากการแบ่งงาน แบ่งหน้าที่ภายในกลุ่ม เพราะทุกคนในกลุ่มมีหน้าที่ที่ได้ลงมือปฏิบัติงานตามภาระงานที่ครูได้มอบหมายให้ และในขั้นตอนสุดท้าย คือ ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) ซึ่งนักศึกษาได้ออกมานำเสนอผลงานของตนเอง ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่นำเสนองานได้ในระดับที่น่าพึงพอใจ แต่ก็ยังคงมีนักศึกษาบางคนที่ยังไม่ค่อยมีความมั่นใจในงานนำเสนอของตนเอง อาจจะเป็นเพราะกลัวการนำเสนอหน้าชั้นเรียน และอาจจะติดอาการเขินอายเพื่อนร่วมชั้นในช่วงสัปดาห์แรก ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนจึงต้อง

เสริมแรงด้วยการมอบรางวัลสำหรับกลุ่มที่ทำการนำเสนอได้ดีที่สุด โดยมีรางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ปากกา ดินสอ หรือขนมให้นักศึกษาเป็นการตอบแทนหลังจากจบการแนะนำเสนอในแต่ละครั้ง ซึ่งเป็นการเสริมแรงในด้านบวกให้กับนักศึกษาที่กล้าแสดงออก ซึ่งเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในทางบวกได้อีกทางหนึ่ง และจากการสังเกตในสัปดาห์ต่อไปนักศึกษาในแต่ละกลุ่มออกมานำเสนองานที่ได้แบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจนจากการลงมือปฏิบัติของสมาชิกแต่ละคน นักศึกษาทุกคนมีความกล้าพูด กล้าแสดงออกได้ดีมากยิ่งขึ้นกว่าสัปดาห์แรก จากการอภิปรายผลดังกล่าวข้างต้น ได้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของภัคกร อุบลน้อย และ พีรพัฒน์ ยางกลาง (2564) ได้จัดทำงานวิจัยในหัวข้อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น และเพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 35 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ซึ่งผลการศึกษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับทางสถิติที่ .05 และมีทัศนคติในเชิงบวก ซึ่งจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานนั้นมีประโยชน์และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

2.2 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจาก ผลของการปฏิบัติงานนักศึกษาได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง ได้ฝึกพูดบทสนทนาตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งส่งผลต่อการส่งเสริมการปฏิบัติงาน จึงทำให้เกิดการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้เพิ่มสูงขึ้น และลักษณะของงานที่ได้ทำการฝึกปฏิบัติมีลักษณะภาระงาน หรือหัวข้อที่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงในสถานการณ์จริงกับชีวิตประจำวันที่ประสบพบเจอ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่จะทำให้ให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ภาษาที่แท้จริง อีกทั้งครูได้ทำหน้าที่เป็นผู้เสริมแรงในทางบวกให้กับนักศึกษา จึงทำให้นักศึกษาเกิดความใฝ่รู้อย่างจะพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ส่งเสริมสนับสนุนช่วยเหลือกันของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม คนเก่งให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกับคนที่อ่อน ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้กล่าวมาข้างต้นล้วนแต่เป็นการพัฒนาทักษะทางภาษา และเป็นเป้าหมาย

ที่สำคัญของผู้เรียนที่จะเกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของศิรินันท์ เอื้อนโธสงศ์ (2560) ได้ศึกษางานวิจัยในเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งในงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยศิลปากร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 25 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ผลการศึกษาได้ค้นพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารของนักศึกษา ข้อจำกัดในการใช้เทคนิคดังกล่าว คือ ผู้สอนอาจจะต้องกำหนด และจำกัดระยะเวลาของการปฏิบัติงานของผู้เรียนอย่างชัดเจน โดยชี้แจงให้ผู้เรียนได้ทราบ และเน้นย้ำให้ผู้เรียนได้รับทราบทุกครั้ง เพราะการใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานถึงจะมีข้อดีและสามารถพัฒนาทักษะภาษาให้แก่ผู้เรียนได้จริงแล้ว แต่มีข้อจำกัดอยู่บางประการ อาทิเช่น การใช้ระยะเวลาในการปฏิบัติงานที่ค่อนข้างต้องใช้เวลามาก ดังนั้น ผู้สอนต้องบริหารจัดการเวลาในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งอย่างเหมาะสม สำหรับข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้สามารถกล่าวได้ คือ การกำหนดให้ครู อาจารย์นำไปปรับใช้เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการจัดการเรียนสอนโดยเน้นภาระงานอย่างชัดเจน เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน นิสิต นักศึกษา เพิ่มมากขึ้นในระดับชั้นปีต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งในสถานศึกษาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความครอบคลุมของผลลัพธ์ ตลอดจนสนับสนุนให้ครู อาจารย์ได้จัดกิจกรรมหรือประยุกต์ปรับใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานในหัวข้อหรือสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในด้านอื่น ๆ ของการสื่อสารภาษาอังกฤษ และการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะการพูด และสร้างบรรยากาศให้เอื้อต่อการเรียนรู้ สำหรับข้อเสนอแนะในการทาวิจัยครั้งต่อไป อาจจะกล่าวได้ต่อไปนี้ คือ สำหรับท่านผู้ที่สนใจจะศึกษาการใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงาน เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารของนักศึกษาควรศึกษาในทักษะอื่น ๆ

ที่แตกต่างจากทักษะการพูดเพื่อที่จะสามารถครอบคลุมการศึกษาทั้ง 4 ทักษะ อีกทั้งศึกษาหรือสังเกตความพึงพอใจต่อการใช้เทคนิคการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงาน และอาจจะกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่นอกเหนือจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเนื่องจากการศึกษานี้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเฉพาะกลุ่ม เพื่อได้ผลการศึกษาที่แตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545**. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- เกรียงศักดิ์ สุานะกอง และนิธิดา อติภักธนันท์. (2560). การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์**, 19(4), 52-53.
- ณัฐรัตน์ แยมฉาย. (2559). **การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อพัฒนาความสามารถการพูดนำเสนอภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภัคกร อุบลน้อย และพีรพัฒน์ ยางกลาง. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. **วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**, 49(4), 1-13.
- ภัทรกร บุญศรี. (2562). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ (รายงานการวิจัย)**. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- รัชชมาศ ลัภยวิจิตร. (2551). อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของแนวทางการสอนภาษาอังกฤษ. **วารสารนักบริหาร**, 28(2), 90-95.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 3).

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

ศิรินันท์ เอี่ยมไธสงค์. (2560). **การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร**

(วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). **การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ**. (การค้นคว้าอิสระ ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

Ellis, M. & Johnson, C. (1994). **Teaching Business English**. Oxford: Oxford University Press.

Hismanoglu. (2011). Task-based language teaching: what every EFL teacher should do.

Procedia Social and Behavioral Sciences, 15(2011), 46–51.

Johannsen, K. L. (2010). **World English 1**. Heinle: Cengage Learning.

Likert, R.A. (1961). **New Patterns of Management**. New York: McGraw–Hill Book Company Inc.

Millrood, R. (2002). Teaching heterogeneous classes. **ELT Journal**, 56(2), 128–136.

Willis, J. (1996). **A Framework for Task-Based Learning**. Edinburg: Longman.

Willis, D. & Willis, J. (2007). **Doing Tasks-based teaching**. Oxford: Oxford University Press.